Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tilbageblik paa Utah-Affærerne.

Af en Ikke-Mormon.

(Fra „Cincinnati Commercial".)

De Sidste-Dages Hellige have altid paastaaet, at Herren er paa deres Parti, og de henpege til Begivenhederne i den sidste Tid som Bevis herpaa, og det store Held, som bestandig har begunstiget dem, synes ogsaa at bekræfte dette. Men dersom vi indrømme, at Herren har ladet Mormonerne vederfares Retfærdighed, maae vi altsaa slutte, at vor Side af Sagen er bleven ledet af Djævelen og Dr. Newman. Satan og Dr. Newman udgjorde et godt Forspænd og arbeidede trolig tilsammen, men Herren var dem for stærk i Længden. De gik ud med stor Pomp og Held, og det syntes for en Tid, som om de vilde have pidsket de Hellige ud af Utah, om ikke ud af hele Jorden; men de stolede lidt formeget paa deres egen Fasthed og Styrke, og derfor led de et stort Nederlag. Om de nu ønske at opgive Kompagniskabet eller fortsætte paa de gamle Betingelser, det er Noget jeg ikke er bekjendt med, men da deres forenede Bestræbelser ere blevne lønnede med saadant daarligt Resultat, er det troligt, at de ville opgive deres Planer for Nærværende.

Dr. Newmans Ønske at knuse Mormonerne er naturligvis ikke uden Aarsag. Hvad Djævelen angaaer, har han sandsynligvis givet sig af med dem ifølge almindelige Principper; thi Mormonerne, der ere ædruelige, flittige, virksomme, der passe deres egne Sager og hverken drikke eller spille, ere ikke Folk, som han kan glæde sig over. Dr. Newmans Attraa er at blive Præsident Grants aandelige Raadgiver, og i dette har han udentvivl været meget heldig, men naarsomhelst han begynder at blande sig i verdslige Anliggender, da er han en aldeles ukyndig Raadgiver, og dersom man tillod ham at handle efter sit eget Hoved, vilde han rette

sine geistlige Angreb imod Enhver og sætte Regjeringen i flere Forlegenheder, end den kunde komme ud af i en heel Generation. Han har staaet bag Præsidenten i Mormon-Angrebet; han har havt stor Indflydelse over ham, og han har benyttet denne Indflydelse og sat hele Regjeringen op imod Utah og Mormonerne, hvis Forbrydelse er, at de have en Religion.

Newman reiste op til Mormonerne for en Tid siden for at knuse dem med sin Veltalenheds Magt. Han stemte ikke for at bruge Sværdet dengang, men drog op imod dem med et Asens Kjævebeen — og blev slagen! Mormonerne have et stort Tabernakel, der er bygget i en ædel Stiil; Bygningen har kostet 1½ Million Dollars og kan rumme 13,000 Mennesker. I dette prægtige Lokale tillod de Dr. Newman at optræde, og det var saa opfyldt af Tilhørere, at Newman aldrig har havt Anledning til at tale for en saa stor Forsamling i sit Liv. Den geistlige Mand tænkte at tilintetgjøre Mormonerne med sin overvættes Lærdom og sit Kjendskab til det hebraiske Sprog, men han havde storligen forregnet sig; han fandt iblandt dem to Ældster, der vare ham aldeles overlegne i dette Sprog. Han maatte snart indtage Forsvarsstilling, og de slog ham fuldstændig med Bibelen og Verdenshistorien. De havde forskjellige Debater, og alle havde en knusende Effekt paa Newman. Tilsidst var han saa udmattet af at tale efter sit vidtløftige Manuskript og af at fremsætte sine hebraiske Gloser, at han forlod Staden med dyb Ærgrelse og med saadan Hast, at hans Tilbagetog lignede en vanærende Flugt. Han fandt i denne Ørken Mænd, som besad langt mere Kundskab end ham i det græske, latinske og hebraiske Sprog, og som vare ham fuldkommen overlegne i Oldtidens Literatur. Mange af disse Mormonældster ere ikke saa indskrænkede; deres stille, fredelige Stad forstyrrer dem ikke i deres Studier, og dette er Aarsagen til, at de ere videre fremme end Dr. Newman, der er nødsaget til at bruge en heel Deel af sin kostbare Tid som Præsident Grants Raadgiver og til at læse Washington Aviserne, hvilket jo Altsammen virker forstyrrende paa Sindet og gjør Hjernen udygtig til at behandle dybe og mere vanskelige Emner.

Den Høflighed, som Mormonerne beviste Dr. Newman, idet de overlod ham deres Tabernakel og fyldte det med Tilhørere, viser, at de ere et opmærksomt og gjæstfrit Folk. De gave ham Anledning til at optræde for en langt større Forsamling, end han nogensinde kunde have Leilighed til at fremstaae for i Washington; de vare ligesaa opmærksomme Tilhørere som hans egen Menighed. Vi maae berømme dem for god Opførsel, endskjøndt Mange ville maaske bebreide dem for daarlig Smag og Tidsspilde ved denne Leilighed.

Lad os trække Støvlen paa det andet Been. Om nu Brigham Young eller en anden af Ældsterne havde reist til Washington og gjort Opfordring til Dr. Newman, om at faae benytte hans Prædikestol en Søndag eller to, vilde de have erholdt den? Nei ingenlunde! Den trofaste gode Sjælesørger vilde have opløftet sine Hænder med from Forfærdelse ved den blotte Tanke at lade en Mormon fremstaae i en af Hovedstadens Kirker. Den Høimodighed, som de beviste mod ham, vilde han paa ingen Maade have bevist dem.

Efter at være kommen tilbage fra sit uhæderlige Nederlag i Salt Lake City, og efter at Forjættelsens Æble var bleven til Aske paa hans Læber, thi han troede at kunne tilintetgjøre dette arme Folk med sine hebraiske Gloser, begyndte han igjennem Præsident Grant at rette sine juridiske Angreb imod dem. Den Rolle, som

han fik Fuldmagt til at spille i denne usle Komedie, var baade lav, vanærende, nederdrægtig og feig. At en mægtig Regjering skulde foranstalte et Angreb imod et forsvarsløst Folk i Utah, uden anden Grund, end at dette Folk havde en Religion, der var forskjellig fra vores, dersom vi kunne siges at have nogen, var en høist vanærende Handling. Og hvad er Resultatet? Vi have opegget og forurettet dette Folk over al Maade; vi have sat Nogle af dem i Fængsel, indtil Høiesteret, der ikke staaer under Dr. Newmans Ledelse, men under Lov og Retfærdighed, afgav sin Kjendelse i deres Favør, og vi have bragt Regjeringen i omtrent 100,000 Dollars Gjæld. Dette er Alt, som er udført.

Af alle de Feilgreb, som ere gjorte af den nuværende Styrelse, er der intet, som kan sammenlignes med dette. Dr. Newman burde udjages af Kabinettet som en udygtig Raadgiver. Præsident Grant sendte paa hans Forslag en udvalgt Skare af „Lov-Haandhævere", som for det Meste bestod af fanatiske Methodister og Spillere, forsynede med Instruktion at gaae løs paa Mormonismen og udrydde den.

De droge op til Utah. I deres blinde Iver ringeagtede de baade Loven og Evangeliet og den sunde Fornuft. Og nu kunne de fryde sig ved at see deres Arbeide henslængt i Øst og Vest, og aldeles tilintetgjort ved de Forenede Staters Høiesterets enstemmige Kjendelse i Sagen.

Dommer Mc Keans Optræden kan ikke undskyldes. Enten maatte han vide, at han gjorde Uret, eller ogsaa er han aldeles uskikket til at være en Retfærdighedens Haandhæver. Hans Fremgangsmaade var saa skjændig og lovstridig, saa stik imod alle Retfærdighedens Principer og al Humanitet, at Enhver kunde indsee det, selv om man aldrig havde seet en Lovbog. Vi have Alle et instinktmæssigt Begreb om Retfærdighed, hvad enten vi kjende Loven eller ikke, og betragtet fra dette Standpunkt alene, finde vi Mc Keans Opførsel ligefrem afskylig. Han udførte sine ulovlige Foretagender i nogen Tid, og Aarsagen var, at han virkede i Utahs Vildnis, blev støttet af Præsident Grant, der atter havde en god Støtte i Dr. Newman; tillige havde han Venner i Pressen, der hver Dag skrev rosende Artikler om hans Dygtighed.

Jeg forudsagde, da jeg var i Salt Lake City, at Høiesteret vilde lade alle hans Planer og Foretagender gaae tilgrunde. Nederlaget har været stort, mine Landsmænd. Newman har nu udfundet, at der er blot eet Departement i denne mægtige Stat, som staaer under hans Kontrol.

Medens jeg opholdt mig i Utah, blev jeg ganske slaaet ved at see, hvilken Tillid Mormonerne nærede til Høiesteret, en Tro, at den ophøiede Domstol vilde tilkjende dem Retfærdighed. Den Retfærdighed, som Mc Kean havde negtet dem, erholdt de af den store Domstol, af hvilken enhver Amerikaner har Grund til at være stolt, en Domstol, som staaer høit ophøiet over alt det Smuds, som flyder af politiske og geistlige Stridigheder.

Sagen, som netop nu er paakjendt af Høiesteret, havde sit Udspring fra Ikke-Mormonernes Smag for stærke Drikke. Mormonerne drikke ingen Slags Spirituosa. Af denne Grund kunde de ikke harmonere med Unionsdommerne i Utah. Dette er sørgeligt, men dog sandt. Førend Hedningernes Indtog i Utah — enhver af dem en uafhængig Missionær for „Civilisationen" paa sin Viis, bevæbnet med en Bibel i den ene Haand og en Flaske Brændeviin i den anden — fandtes der ikke et eneste Brændeviinsudsalg i hele Salt Lake City. Men ved Ankomsten af disse „Civilisationens" Apostler blev der strax en livlig Omsæt-

ning af Spiritus. Mormonerne, der havde Byen under deres Kontrol, søgte strax at hæmme dette Uvæsen ved at paalægge Brændeviinshandlerne en Skat, der var saa stor, at den kunde ansees som et ligefrem Forbud mod Salget af Spiritus.

De Handlende negtede imidlertid at betale denne høie Skat, og ifølge Byens Love lod Øvrigheden nogle af disse Herrers Lager af Brændeviin udtømme paa Gaden. Eierne fordrede Skadeserstatning og indankede Sagen for Mc Kean. Mc Kean udelukte alle Mormonerne fra Juryen, uagtet de udgjorde omtrent $^{9}/_{10}$ af Befolkningen, og afsagde den Dom, at By-Autoriteterne skulde betale Brændeviinshandlerne en Sum, som beløb sig til tre Gange saa stor Værdi som det udtømte Brændeviin. Mc Kean, der var Mormonernes Fjende, lod saaledes sin Retfærdighedsmaskine arbeide til Gunst for Hedningerne. Mormonerne underkastede sig med Taalmodighed den afsagte Dom og appellerede til den høieste Domstol, hvor Lov og Ret bliver Enhver tildeel, hvad enten han bekjender sig til den ene Religion eller den anden. Høiesteretsdommer Chase udtalte Rettens enstemmige Kjendelse og tilbagekaldte Mc Keans uretfærdige Dom.

Dette var at give Underrettens Haandhævere et Slag paa Munden. Grant havde været Mc Keans Ryggestød hele Tiden og opfordret ham til at knuse Barbarerne. Et storartet Angreb var sat i Gang i Dr. Newmans og Kristenhedens Navn, og man maatte drive det igjennem, ligegyldig hvad Følgerne vilde blive. Medens Akerman var Attorney General, syntes han ikke om Fremgangsmaaden i Utah, og han lod Præsidenten til forskjellige Tider vide dette. Akerman var ingen Jurist, men han kjendte nok af Loven til at forstaae, at det vilde tage en slem Vending med denne ulovlige Rettergang mod Mormonerne. Men Grant vilde ikke lytte til Nogens Raad i denne Sag, undtagen Mc Keans og Dr. Newmans — han v i l d e reformere Utah. Præsident Grant, der ikke skulde have nogen Politik, som var i Opposition mod Folkets Villie, havde her paataget sig et Anliggende, som var stik imod baade Loven og Folkets Ønske. Men hvad skulde han vel frygte for, naar han var understøttet af Dr. Newman baade i timelig og aandelige Henseende? Da Cæsar engang reiste over en Sø, jeg erindrer ikke Navnet paa den, kom Bølgerne med saadan Kraft, at Søfolkene bleve bange, men den modige Mand bad dem ikke at være bange, saalænge h a n var ombord.

Attorney General Williams har heller aldrig bifaldet denne Fremgangsmaade mod Utah, og han har o te sagt Grant sin Mening derom. Det var imidlertid ikke hans Bestilling at indblande sig i Sagen, undtagen som Raadgiver, og naar han gjorde dette, stod han altid paa Mormonernes Side. Jeg seer af Depescherne, at Mc Keans Hustru har forladt Salt Lake City, hvilket burde være et Tegn paa, at Dommeren aldrig kommer tilbage. Han har vanæret sig selv og Dommersædet ved sin skammelige Opførsel; han har sat Regjeringen i store Udgifter og ophidset Mormonerne, og nu er det vel paa Tide, at han opgiver sit Embede i Utah. Mormonerne ønske en Dommer, der kjender Loven, og som vil være nogenlunde upartisk i sine Retsforhandlinger. Men hos Mc Kean vilde det være Daarskab for en Mormon at søge Ret.

Uagtet den bittre Pille, som Høiesteret gav ham, idet den tilbagekaldte hans uretfærdige Domme, har Mc Kean været fripostig nok til at gaae op i Kongressen og der forsøgt at lokke nogle af dens Medlemmer, der ere forudindtagne mod

Mormonerne, til at forfatte en eller anden Lov, der kunde dække hans Handlemaade, og tillige at forskaffe ham Midler til at fortsætte sin Forfølgelse mod Mormonerne. Daniel Voorhees indførte en saadan Bill, til stor Glæde for Præsident Grant og Mc Kean. Billen har ogsaa udøvet en behagelig Indflydelse paa Dr. Newmans Sind. Den er et nyt Angreb mod de Hellige og er meget fiffig affattet, saaledes at den kan undgaae Høiesterets Indgreb. Denne Newmans og Voorhees's Bill forbyder ikke Mormonerne at have Sæde i Juryen, men den bemyndiger Dommeren, Marschalen og Attorneyen til at udfærdige en Liste over 200 Borgere af de Forenede Stater, der have været bosiddende i Utah i sex Maaneder eller mere, og af denne Liste skal Juryen vælges!

Hvad Udsigt have Mormonerne til at faae Adgang til en Jury under saadanne Dommere og Marschaller, som de Præsident Grant har sendt op til Utah? Istedetfor at blive vragede efter at være udnævnte til Jurymænd, som var Skik under Mc Kean, ville de nu slet ikke blive udnævnte.

New York „Tribune" siger, at Underretten har lidt et saa betydeligt Nederlag ved den af Høiesteret afgivne Kjendelse, at den aldrig har lidt et større; tillige lader den Præsident Grants Fremgangsmaade, som var imod baade Akermans og Williams Ønsker og Raad, undergaae en streng Kritik. Den ønsker ogsaa at vide, hvem der er Præsidentens Raadgiver paa Bagtrappen. Hvad? er ikke „Tribune" bekjendt med, at Dr. Newman indtager denne Hædersplads? Angaaende hans vise Raad behøver man blot at henpege til de nuværende Affærers Tilstand i Utah, til det indviklede Lov-Røre, som er opkommen, og til de store retslige Udgifter, som naturligvis Regjeringen kommer til at betale. Dersom Dr. Newman vilde være saa god at trække sig tilbage fra Præsidentens Bagdørs Kabinet, og offre sin Tid lidt mere i den aandelige Tjeneste, da vilde Landet maaske være lidt bedre faren. Det kunde ikke skade at gjøre et Forsøg i denne Henseende.

Regjeringens og Folkets Opmærksomhed har i den sidste Tid været henvendt paa to Fængslingsakter. To Mænd bleve berøvede deres Frihed — Brigham Young og Dr. Houard.

Brigham Young er en amerikansk Borger baade af Fødsel og Karakteer. Han har aldrig været Borger i noget andet Land; han er et Skud af den revolutionære Stamme; hans Fader kæmpede i Washingtons Armee, — Noget enhver Mand kunde være stolt af. Han var en Leder for de landflygtige Mormoner, da de droge til Salt Lake Dalen, der dengang tilhørte Mexiko; han var en Mand, der havde Klogskab og Omtanke til at lede et Folk til stadig Fremgang og Velstand, for hvilket de ere ham Meget skyldig, og han har derved forøget Nationens Rigdomme i et storartet Maal. Han var den første Guvernør i Utah og indehavde denne Stilling til 1857 med flere af Præsidenternes Sanktion; han besørgede den store og vanskelige Postbefordring over de vilde Sletter og Ørkener fra Missouri-Floden til Kalifornien, og han byggede en stor Deel af den indenlandske Telegraflinie over samme Terræn; han paasaae at Diligencerouten var aaben, og havde det ikke været for hans Skyld, havde Indianerne stoppet den; han anlagde 150 Miil af Pacifik-Jernbanen, og 1000 Miil af Telegraflinier; han anlagde Utah Central Banen fra Salt Lake City til Ogden og er nu ifærd med at udstrække den til den sydlige og nordlige Deel af Territoriet. Kortsagt, han har bygget

Fabrikker, besørget Postvæsenet, fegtet mod Indianerne, givet gjennemreisende Guldgravere Føde, anlagt Jernbaner, oprettet Telegraflinier og været den utrætteligste og dristigste Mand, der kan findes mellem Kalifornien og Missisippi Floden. Under Krigen, da Regjeringens Soldater vare i Syden, sendte Brigham Young, paa Præsident Lincolns Opfordring, 400 Mand 700 Miil ind i Ørkenen for at beskytte Posten mod Indianernes Angreb. Og naar vi saa betragte hans Fremgangsmaade i den sidste Tid, hvad gjorde han, da Chicago var afbrændt? Han skrev sig selv paa Subskriptionslisten for 1000 Dollars og bevirkede, at hans Folk skrev sig paa for — 15,000 Dollars.

Ikkedestomindre, denne gamle Mand, som nu er over de Halvfjerds, Søn af en Soldat fra Frihedskrigen, en Mand, som i ti Aar har været Guvernør i Utah og Agent for Regjeringen i mange vigtige Anliggender, en Opretter af blomstrende Kolonier i Ørkenen, der har foroget Statskassen med mange Millioner, denne gamle Mand er — fængslet for Forbrydelser, hvilke han siges at have begaaet for tyve Aar siden! — kastet i Fængsel paa en Mands Vidnesbyrd, der er en overbevist Morder, en Kvinde- og Børnemorder, en Menneskeslagter, en Hyæne i menneskelig Skikkelse! Dette blodplettede Afskum, denne overbeviste Morder og Meneder har Regjeringen antaget som Vidne imod Brigham Young, og den gamle hæderlige Mand er kastet i Fængsel ene og alene paa denne Forbryders Vidnesbyrd! Tillige har Regjeringen gjennem sine Tjenere, nogle Fanatikere og sneverhjertede Personer, der kun ere en Skamplet i Samfundet og som foregive at være Lovens og Retfærdighedens Haandhævere i Utah, negtet at modtage Kaution, endskjøndt der kunde stilles til et Beløb af en Million Dollars.

Dette er den ene Side af Sagen; nu vil jeg henlede Eders Opmærksomhed til den anden.

I Aaret 1795, omtrent atten Aar efter, at Brigham Youngs Fader havde kæmpet under Washingtons Kommando, kom en Franskmand ved Navn Louis Houard til Philadelphia. Han fik amerikansk Borgerret i 1803 og giftede sig kort efter, fik Børn, og i Aaret 1821 reiste han til Cuba, erholdt et Stykke Land, blev Kolonist og døde i Aaret 1826.

Blandt hans Sønner, der vare fødte i Philadelphia, men som siden reiste med til Cuba, var John Houard. Han drog efter sin Faders Død tilbage til Philadelphia og studerede Medicin ved Jeffersons Kollegium og forblev der til Aar 1843; derpaa reiste han igjen til Cuba, hvor han siden den Tid har opholdt sig, altsaa næsten tredive Aar. Og alligevel gjør han Fordring paa at være en amerikansk Borger, og hans Arrestation og Fængsling af Spanierne, der næsten er foregaaet paa samme Maade som Brigham Youngs, har været Gjenstand for en heel Uges alvorlige Debat i Kongressen, og Præsidenten har Befaling til at forlange hans øieblikkelige Frigivelse, og hvis dette ikke skeer, maae vi erklære Spanien Krig!

Her er to Billeder for Amerikanerne at tage i Betragtning. Tag dem begge i Øiesyn og udtryk Eders sande Følelser. Regjeringen kaster en gammel hæderlig Borger, en Mand, der har indehavt mange af dens vigtigste Embeder, en Frihedens Søn, i Fængsel ene og alene paa en Morders Vidnesbyrd, negter at modtage Kaution og sætter en Vagt over hans Huus.

Den spanske Regjering sætter en Mand i Fængsel paa et Vidnesbyrd, der er fuldkommen saa gyldigt som det mod Brigham Young, endskjøndt de ere helt forskjellige i Karakteer — den Mand gjør

Fordring paa at være amerikansk Borger og har dog ikke seet Amerika i tredive Aar.

Hvad er Resultatet? Kongressen tager ingen Notits af den amerikanske Borger, der er fængslet i Utah, men den retter øieblikkelig sin Opmærksomhed paa den, der er fængslet paa Cuba. Denne Sag er Maalet for dens alvorlige Diskussioner en heel Uge med en Udgift af omtrent 5000 Dollars daglig, og Præsidenten opfordres til at forlange hans Løsladelse, imodsat Fald — Krig!

Det er ganske vist en ædel Gjerning at beskytte vore Borgere i andre Lande, dersom de ere Borgere, og man burde være stolt af at have en Regjering, som vilde gjøre dette; men da jeg hørte og saae alt det Væsen, som gjordes angaaende Houards Fængsling, maatte jeg uvilkaarlig tænke paa Brigham Young, der ogsaa sad i Fængsel.

Verden forundres over, med hvilken Iver vi virke for, at Retfærdighed skal vederfares vore Borgere, der befinde sig i andre Lande, men vi ere ikke saa nøieregnende med vore Borgeres Ret her hjemme. Vi ere lig kalkede Grave, meget smukke og hvide udvendig, men indvendig see de lidt anderledes ud.

Erfaring lærer, at det er ganske let at komme i en eller anden Uleilighed, men at det ikke er saa let at komme ud af den igjen. Styrelsen har indviklet sig i et sørgeligt Lovvirvar med de Hellige og maa enten fortsætte Striden eller ophæve den. Den letteste Maade at komme ud af det paa er naturligvis den bedste, og det er: lad Mormonerne være i Fred. Fortiden viser, at de ere istand til at passe sig selv. Dersom vi blot vilde bekæmpe den Fordærvelse, som findes paa denne Side af Klippebjergene, ville vi have fuldkommen nok at gjøre. Jernbanen vil underkue Polygamiet. Denne underlige Institution kan ikke staae sig imod Tidens Aand. Da Mormonerne have mange Hustruer og en stor Huusholdning, vil Regningerne for Levnetsmidler og Stads være virksommere til at udrydde Polygamiet end alle Kongressens Biller tilsammen. Der vil ikke blive ret mange Fleerkone-Giftermaal efter denne Tid. Mormonerne ere ikke tvungne til at ægte flere end een Hustru og det vil ikke blive meget almindeligt herefter. Indførelsen af Pariser-Moderne tilligemed Kvindens bekjendte Forfængelighed vil give Polygamiet Banesaaret. Fleerkoneriet aftager. De, som have blot een Kone, ere vel tilfredse.

Interessen for Utahs Guldminer tiltager daglig. De bedste og rigeste Sølvminer paa det amerikanske Kontinent findes i Utah. Befolkningen tiltager mere og mere. Territoriet skrider fremad og forbi alle andre Territorier. Der findes intet bedre eller mere virksomt og flittigt agerdyrkende Folk end Befolkningen i Utah. De have opdyrket en Oase i den øde Ørken, og den samlede Indtægt af et godt opdyrket og udviklet Land tilligemed det, som Guld- og Sølvminerne give af sig, vil berige baade Land og Folk betydelig. Alt, hvad Utah behøver er Fred, og dersom denne hersker, vil Utah om to Aar have mindst 140,000 Indvaanere og være værdt omtrent 100 Millioner Dollars.

Utah gaaer en god Fremtid imøde. Hvad dets Religion angaaer, det er en Sag, vi ikke behøve at røre ved. Vi ville ikke blive krævede til Regnskab for deres syndige Tro. Ingen af os er tvungen til at annamme deres Lære eller at afstaae fra Drik eller Spil og til at optage deres underlige Vaner og Skikke. Der er ogsaa andre Kirker i Salt Lake City. Brigham Young har selv skjænket 1000 Dollars til Oprettelsen af en for Bapti-

sterne og en for Katholikerne. Vi have der saavelsom her Valget mellem hvilkensomhelst Religion. Lad os være retfærdige og liberale og komme ihu, at dersom vi ønske at dømmes mildt, bør ogsaa vi være overbærende i vore Domme om Andre. Vi kunne være overmaade vel tilfredse, dersom vi ikke have mere Synd at gjøre Regnskab for paa Dommens Dag, end at vi have ladet Mormonerne i Fred.

Vort Regjeringssystem for Territorierne er en Blanding af Vrøvl og Tyranni; thi saasnart som et Territorium har naaet op til den bestemte Folkemængde, bør det optages som selvstændig Stat, og Indbyggerne burde tillades at regjere sig selv. Utah vil snart have Krav paa dette. Intet Territorium har gaaet saa hurtig fremad og skuer en saa lovende Fremtid imøde. Dens Indbyggeres Antal beløber sig nu til mere end 100,000. I Aaret 1870 var der 86,786, og efter den nuværende Folketælling er der 106,000 Indvaanere i Utah. Dets Folkemængde beløber sig til 40,000 mere end Nebraska, 50,000 mere end Oregon, 30,000 mere end Michigan og 40,000 mere end baade Arkansas, Ohio, Missisippi og Illinois havde, da disse bleve optagne i Unionen som Stater. Naar Utah naaer sit bestemte Indbyggerantal, bør det optages som Stat paa det Vilkaar, at Polygamiet herefter ophæves, og dermed vil Striden være endt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Barnedaab, Konfirmation og Jordpaakastelse.

I forrige Nr. af „Stjernen" indrykkede vi et Afsnit af Mormons Bog om Barnedaabens Ugyldighed og Forkastelighed, hvilket vi ansee for mere end tilstrækkelig til at belyse denne ogsaa i disse Lande saa almindelige Skik. Det er heller ikke for at drøfte denne Ceremonies Værd, vi skrive disse Linier, men for at advare vore Sødskende mod at deeltage i en Handling, der er saa forargelig for Herrens Øine. Vi have nemlig bragt i Erfaring, at der hist og her i Skandinavien findes Sødskende, som for at vise en Ven eller Slægtning en Opmærksomhed ikke betænke sig paa at staae Fadder ved slige Leiligheder.

Der er ogsaa Mange i Verden, som ikke tillægge Barnedaab saa dyb religiøs Betydning som Andre, men som kun ansee den som en Ceremoni, hvis vigtigste Formaal er at stadfæste Barnets Navn, og det ansees derfor som en Æresbevisning at blive anmodet om at bære Barnet, holde Huen eller i det Hele taget at være nærværende ved denne Handling. Men vore unge Søstre og Andre skulde ingensinde deeltage i Saadant, thi hvad der kan tilgives vore Medmennesker paa Grund af deres Uvidenhed og Tradition, bliver end mere bespotteligt for en Hellig, der med aabne Øine og bedre Vidende gjør sig skyldig i det samme.

Da Broder Joseph modtog sin første Aabenbaring, blev det ham sagt, at alle existerende Religionssystemer vare vildfarende, og det blev ham strengt befalet,

ikke at følge nogen af dem. Hvad der blev forbudt Joseph er naturligvis forbudt Alle og Enhver, der ønsker at tjene Herren og som ønske at tilegne sig hans Velsignelser. Hvor urimeligt er det ikke for en Sidste-Dages Hellig at deeltage i religiøse Skikke, som Herren finder Mishag i, og hvor kan en Saadan med god Samvittighed og roligt Sind nedbøie sig for ham og paakalde hans Naade? Vi haabe dette Vink er tilstrækkelig for Enhver til at lede Tanken i den rette Retning i denne Henseende.

En anden saakaldet religiøs Handling, som staaer i nær Berørelse med Barnedaaben, ville vi ligeledes yttre et Par Ord om, nemlig Konfirmationen. Denne siges at være Slutstenen til den første, idet Barnet i en modnere Alder vedkjender sig de Forpligtelser, som Andre indgik for dem i deres spæde Alder. Denne Skik er ligeledes af menneskelig Oprindelse og uden alt religiøst Værd, hvorfor vi ogsaa finde, at den paa langt nær ikke er saa almindelig udbredt i Kristenheden som Barnedaaben. Hvor kunne Forældre i den nye og evige Pagt tillade deres Børn at gaae op til et fremmed Alter og der aflægge Troskabsløfte til et Samfund, de selv have forladt? Hvor kan Nogen tilstede sit Barn at gaae hen og spotte to Samfund, idet Barnet efter Konfirmationen gaaer hen og nyder paa Skrømt Nadverens Sakramente „til Syndernes Forladelse“, hvilket baade Forældrene og Barnet selv i den Alder ere fuldt overbeviste om er en Formastelse baade mod Gud og mod det Samfund, det sniger sig ind i. Ingen timelige Hensyn skulde forlede Nogen til saadan Ubesindighed. Om Verden i Almindelighed ikke har den tilbørlige Ærefrygt for deres kirkelige Anordninger, kan det dog forlanges, at de Sidste-Dages Hellige ikke gjøre sig skyldige i den samme Ringeagt.

Hvad Kraft ligger der i en Mand eller Kvindes Vidnesbyrd, naar de, efter at have forladt Statskirken og ivrigt prædiket imod dens Afvigelser fra Kristi Monster, lade deres Børn konfirmere eller med andre Ord stadfæste som Medlemmer af samme? Kan man fortænke Nogen i at ansee dem som Hyklere? og hvor kunne de vente, at Herrens Aand vil boe hos dem lige godt? Fly alt det, som kan kaste Skygge paa Eder selv eller Guds Gjerning; fly alt det, som er egnet til at bedrøve den gode Aand, som er Eder skjænket. „Dersom I ere afdøde med Kristus fra Verdens Børnelærdom, hvi lade I Eder da, som de, der leve i Verden, besvære med Anordninger? Rør ikke, smag ikke, tag ikke derpaa, hvilket alt er til Fordærvelse ved Misbrug, efter Menneskenes Bud og Lærdomme.“ Disse Ord, som Paulus skrev til Kolossenserne (2, 20.), kunne passende bringes i Anvendelse paa det Emne, vi ovenfor korteligen have berørt.

Endnu ville vi kun tilføie nogle Ord om Jordpaakastelsen. Denne høist taabelige og naragtige Skik, der skriver sig fra hiin overtroiske mørke Tidsalder, da man troede, at de Afdøde gik igjen, og at Præsterne maatte mane Gjenfærdene væk eller „fæste“ dem i Jorden, er ogsaa Noget, de Hellige burde afholde sig fra. Vi ville indrømme, at der gives Tilfælde, hvori de Hellige ikke kunne raade sig selv, som f. Ex., naar Folk ere saa fattige, at de ikke selv kunne bekoste deres Afdøde til Jorden, men maae ansøge Kommunen om Frijord osv. I saa Tilfælde fordrer gjerne Fattigvæsenet, at Ansøgerne skulle til Gjengjæld for Hjælpen underkaste sig Statskirkens Ritus, men lad saa vedkommende Myndigheder forrette denne Ceremoni paa deres eget Ansvar. Hvor derimod de Hellige selv have Handlefrihed, ønske vi,

de skulle frigjøre sig fra alle disse tomme og bespottelige Skikke, imodsat Fald udsætte de sig for at blive behandlede for et Præstedomsraad som Overtrædere af Kirkens Regler.

Forinden vi skrev om ovenstaaende Emner, forelagde vi Sagen for Præsident Carrington i Liverpool og satte ham ind i Forholdene her tillands i disse Henseender, og det glæder os meget, at hans Opfattelse af disse Ting er eens med vor, og at han i alle disse Punkter sanktionerer de her fremsatte Anskuelser.

Afløsning og Beskikkelser.

Ældste A. C. Grue, der har præsideret over Jønkopings Konference det forløbne Aar, er løst fra sit Kald med Tilladelse at reise hjem til Zion med første Emigration, og Ældste N. P. Lindeløf fra Utah er beskikket til at indtage hans Plads. Konferencens Hovedsæde forlægges for Eftertiden til Gøteborg og vil den herefter benævnes Gøteborgs Konference.

Ældste A. P. Søderborg er forflyttet fra Jønkøping til Stockholm, hvor han vil arbeide under Konferencepræsident Mathias Nilssons Bestyrelse.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 301.)

Vi have før publiseret hvad der tildrog sig ved Præsident Youngs og de tolv Apostlers Ankomst til Nauvoo, og en Gjentagelse af samme er derfor unødvendig. Sidney Rigdon tilligemed de, der sympathiserede med ham, nærede onde Følelser i deres Hjerter, fordi han ikke blev valgt til Kirkens Leder. Det var dem ligemeget om det var Herrens Ønske, at han skulde præsidere over Kirken eller ikke; det var baade ham og dem nok, at de troede, at han burde indehave denne Plads. Men Herren udkaarer sine egne Tjenere og lader Alting skee efter sin vise Styrelse; han gjør hvad han selv finder for godt og ønsker ingen Indvending i saa Henseende; dersom Nogen ønsker at tjene ham, da maa han være lydig mod hans Befalinger og gjøre saaledes som Herren dikterer ham. At Sidney Rigdon ønskede, og troede sig selv fuldkommen skikket til, at indtage en saadan ansvarsfuld Plads, var et indlysende Bevis for, at han var aldeles uskikket og ufuldkommen til at varetage et saadant Embede, thi den blotte Tanke om alle de Pligter, og det store Ansvar, der stod i Forbindelse med et saa stort Kald, vilde gjort en Mand ængstelig, og han vilde have følt sin Ringhed og Ufuldkommenhed til at lede et saadant Foretagende. Da han saae, at alle hans Planer gik tilgrunde, begyndte han mere aabenlyst at vise, hvilken Aand han besad. Han begyndte at profetere Ondt om Kirken, og gik endogsaa temmelig vidt i dette Stykke.

Iblandt andre Ting, som han forudsagde, var, at der skulde ikke blive lagt en eneste Steen meer paa Templets Mure. Han forudsagde dette i en Forsamling, hvor Br. Wm. W. Player var nærværende. Da Broder Player forlod Forsamlingen, tog han to Brødre, Archibald og John Hill, med sig, og disse i Forening lagde en Steen paa Templets Muur, og saaledes var denne Profeti bleven til Intet. I en saa kort Tid blev det beviist, at Sidney Rigdon var en falsk Profet. Opførelsen af Tempelmurene var overdragen Br. Player, som strax efter fik dem færdige og under Tag.

Endskjøndt Sidney Rigdon saae, at alle hans talrige Forudsigelser vare ligesaa falske som denne, saa profeterede han ligegodt, og det sidste, vi hørte om ham, var at han havde spaaet Ondt over de Hellige i disse Dale. Stakkels Mand! er dette det eneste Middel, hvorved han kan vise sin Modbydelighed for Herrens Værk? Der er meget Faa, som have mindste Agtelse for ham, eller som have andre Følelser for ham end Medlidenhed.

Præsident Young tilligemed de andre Apostler tog med Iver fat paa de nye Pligter, der paahvilede dem. De vare omringede af Fjender, og et stort Ansvar paalaa dem.

Medens Joseph levede og førte Overopsynet, havde det ikke været nødvendig at overholde en saa streng Punktlighed og fuldstændig Organisation i mange Retninger, men nu efter hans Bortgang følte man, at det var nødvendig. Biskopperne N. K. Whitney og Georg Miller bleve beskikkede som Kirkens troe Befuldmægtigede, og tillige blev det bestemt at forøge Antallet af de Halvfjerdssindstyves Kvorumer. En Skrivelse blev udsendt til de Hellige i Nauvoo og over hele Verden, dateret 15de August, af hvilken, vi her gjengive Aabningsartiklen, der lyder saaledes:

„Da de Hellige have døiet meget Ondt og været Offre for en grusom Forfølgelse, og nu maae begræde Tabet af deres elskede Profet og Patriark, som til et Vidnesbyrd om Jesus ere faldne som Martyrer, der frivillig overgave sig til blodtørstige Mordere, der havde svoret at ville dræbe dem, og som gode Hyrder satte deres Liv til for Faarene, ansee vi det nødvendig at henvende os til Eder angaaende forskjellige vigtige Gjenstande.

„I have ingen Profet i Kjødet til at lede Eder; men I have Apostler, som ere i Besiddelse af Kirkens Nøgler, saa at hvad de besegle paa Jorden, er beseglet i Himlen; de skulle præsidere over alle Kirkens Affærer over hele Verden; de ere under den samme Guds Indflydelse og Veiledning, og den samme Aand belærer dem, hvad de skulle gjøre; de have den Hellig-Aands Bistand i Forvaltningen af alle Kirkens Anliggender over hele Verden, og til at opbygge Riget, som Profeten Joseph Smith har grundlagt; men han holder endnu Nøglerne til denne sidste Uddeling og vil holde dem i al Evighed, som en Konge og Præst for Gud, og han vil forrette i Himlen og paa Jorden og iblandt de Afdøde, efter hans Befaling, som ham udsendte.

„Lad Ingen for et Øieblik troe, at hans Plads vil blive udfyldt af en Anden. Kom ihu, han staaer i sit eget Embede, og han vil bestandig staae der. De tolv Apostler af denne Uddeling staae ogsaa i deres Plads med Myndighed til at forrette, præsidere og regulere Kirkens Anliggender og ville vedblive dermed i al Evighed.

„Hvilken Daarskab, at Menneskenes Børn kunne tænke for et Øieblik, at om een, to eller et hundrede af Kirkens Ledere

bleve myrdede, skulde denne Kirke, der er organiseret paa en saa fuldkommen Maade, gaae tilgrunde. Brødre, vær ikke forsagte, thi om ogsaa de Tolv skulde blive udryddede, er der alligevel Kraft og Myndighed tilstede, som vil lede Guds Rige fremad til Triumf og Seir. Denne Kirke skal have mange Profeter og mange Apostler, men de skulle alle komme i rette Tid og rette Orden, under deres Overopsyn, som have Nøglerne."

Skrivelsen gav derpaa Veiledning angaaende Indsamlingen, idet den indstændig paalagde de Hellige, som havde Midler, at komme til Nauvoo, nedsætte sig der, og forskaffe de Fattige Arbeide og hjælpe til at opbygge Staden. Tempelarbeidet omhandledes og drøftedes med megen Varme, og Nødvendigheden af, at ethvert Medlem skulde betale sin Tiende i dette Øiemed, er fremsat med stor Bestemthed.

Det var paa Tiden, at denne Skrivelse blev publiseret, thi Kirken bestod af en Flok, der havde tabt sin Hyrde. Joseph var myrdet; hans Røst var forstummet i Dødens Slummer; men derfor skulde Faarene ikke adspredes. Overalt blev Skrivelsen modtagen af de Hellige og læst med Glæde. De vidste, at Røsten kom fra den sande Hyrde, og endskjøndt Joseph havde forladt dem, vidste de alligevel, at den Myndighed, som han besad, endnu var paa Jorden. Dette var til stor Trøst og Velsignelse for dem.

Paa samme Tid optraadte nogle Mænd, som søgte at lokke de Hellige ud i Ørkenen, hvor de efter Løfte skulde modtage deres Begavelser. Et Rygte var sat i Omløb, at Præsident Young tilligemed de andre Apostler stode i hemmelig Forstaaelse med disse Mænd; og at de vare deres Medhjælpere i at udføre saa Mange som mulig, og endskjøndt de Tolv prædikede imod denne Udvandring i Ørkenen offentlig, var det dog deres Ønske, at Folket skulde gaae. Dette var en meget snild anlagt Plan, ved hvilken Satan og hans Tjenere haabede at sætte Splid iblandt Folket og forstyrre Herrens Værk. Dersom nu Præsident Young eller nogle af Apostlerne fremstode og prædikede imod Oprettelsen af saadanne Kompagnier, og formanede Folket til at forblive i Nauvoo, saa sagde Ophavsmændene til dette løgnagtige Rygte: „Sagde vi ikke til Eder, at de Tolv vilde prædike imod dette Foretagende? Det var Altsammen aftalt paa forhaand ved vore hemmelige Sammenkomster. I maae ikke troe deres offentlige Protest."

Ved Hjælp af saadanne Midler haabede Modstanderne at lænke de Hellige og lede dem i Fordærvelse. Men alle disse Kneb vare ikke istand til at skuffe dem, der vare i Besiddelse af Guds Aand. Da de hørte Præsident Young erklære, at det var Guds Villie, at Folket skulde forblive i Nauvoo og opbygge Templet og faae deres Begavelser der, saa troede de hans Ord, thi Herrens Aand vidnede for dem, at det var Sandhed.

(Fortsættes.)

Korrespondance.

Dampskibet „Nevada", udfor New York den 10de Juli 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det glæder mig at kunne tilmelde Dem, at vi have havt, saavidt vi ere komne, en meget heldig Reise. De første Dage efter vi forlod Liverpool havde vi stærk Modvind, hvilket holdt os tilbage en heel Deel og tillige havde tilfølge, at de fleste Emigranter bleve søsyge; jeg selv maatte dele deres Skjæbne. Skjøndt Søsygen og den kolde Luft vare ubehagelige Reisekammerater, troer jeg dog, at de Hellige derved frelstes fra andre Sygdomme, som maaske Varmen vilde medført. Den sidste Uge have vi havt det deiligste Veir, man kan tænke sig, hvilket vi ere saameget bedre istand til at skattere efter den stormfulde Begyndelse paa Reisen.

Præsident Eric Peterson var slet ikke søsyg, og han var utrættelig i at besøge de Syge, skaffe dem lidt bedre Mad og Pleie og at faae dem op paa Dækket saa meget som muligt, hvorved de snarere blive raske.

Tiden ombord paa et Emigrantskib er naturligvis lidt kjedelig; den ene Dag har en slaaende Lighed med den foregaaende, og kun sjelden har man lidt Omvexling; et Skib i det Fjerne eller nogle Marsviin legende i Overfladen af Vandet bleve betragtede med megen Interesse.

Hver Dag Kl. 2 havde vi korte Forsamlinger, hvori Brødrene fra Zion gav de Hellige de nødvendige Raad med Hensyn til Reiselivet, og hvorledes man skulde omgaaes hverandre, naar man er paa saa indskrænket Rum. Det er mig en Fornøielse at kunne sige, at de Hellige have sat disse Raad i Udøvelse, og den bedste Forstaaelse hersker imellem dem. Enhver synes at have sat sig til Opgave at gjøre det saa behageligt som mulig for de Andre. Jeg har ikke hørt Nogen yttre den mindste Utilfredshed, men bestandig mødt Glæde og Tilfredshed.

Idag myldrede det paa Dækket allerede ved Solopgang med Hellige, som ønskede at være blandt de første til at skue Josephs Arveland, og enhver kommer med Spørgsmaalet: naar see vi Land? Jeg antager, vi komme til New York omtrent ved Middagstid. Kapitainen og Mandskabet have vist sig meget forekommende imod os.

Ved Middagstid.

Vi have nu faaet Land i Sigte, og det var med Henrykkelse jeg atter skuede mit Adoptivland. Jeg maa bede Dem undskylde om Sammenhængen i dette Brev er mindre god, da De nok kan indsee, der er liden Ro til Skrivning. Vi have ingen Dødsfald havt iblandt os, men de Engelske havde en lille Dreng, som døde idag; han vil blive begravet i Land. Vi havde Kompagniet inddelt i sex Kredse, af hvilke Br. Willumsen varetog den sjette, ligesom i Kjøbenhavn, og vor gamle, trofaste Forstander fra Kjøbenhavn var ogsaa Forstander ombord, og Alle stilte sig godt fra deres forskjellige Hverv. Utahsangen toner Dag efter Dag i alle Tonarter og paa alleslags Instrumenter.

Jeg maa i Sandhed rose mine Søskende for deres Agtpaagivenhed og gode Orden paa Reisen hertil; et bedre Kom-

pagni troer jeg neppe har krydset det mægtige Dyb.

Castle-Garden, New York,
den 10de, Aften.

Vi kom i Land Kl. 3 Eftermiddag. Vi havde et svært Arbeide med Reisegodset; det var et helt Bjerg, da alt blev samlet, og nogle af Kasserne vare saa svært beslaaede med Jern, at man gjerne kunde smedet en Hjulskinne deraf. Br. Staines er en dygtig Forretningsmand og gjorde alt mulig for at hjælpe og veilede Emigranterne. To af de Familier, der ventede at finde Reisepenge i New York ved deres Ankomst hertil, bleve skuffede, og deres Bedrøvelse var stor og beklagelig; men ved at appellere til Kompagniets Godgjørenhed, fik jeg endelig udvirket, at Alle komme med. Saagodtsom al vor Bagage lod Toldvæsenet passere uaabnet, kun de smukkeste Kufferter bleve mærkede „mistænkelig". Dette kan maaske tjene senere Emigranter som Vink. De „fremmede" Emigranters Tøi, fornemlig Irlændernes, blev aabnet og undersøgt meget nøie, hvorfor vore Søskende følte sig særdeles lykkelige ved, at deres slap saa let igjennem. Her er en Summen og Surren som Lyden af „mange Vandes Fald", men nu er jeg da heldigvis ogsaa færdig med min Skrivning.

Jeg har idag havt en Samtale med en Referent for Bladet „Sun", som udspurgte mig om Reisen, Tilstanden, Humøret, Forhaabningerne osv., osv. og jeg formoder en lang og „meget interessant" Artikel vil figurere i Avisen imorgen.

Med kjærlig Hilsen til Dem, Brødrene Madsen, Thomassen, Olsen og alle mine Venner i Skandinavien undertegner jeg mig Deres

Broder i Evangeliet
Anthon H. Lund.

NB. Vi have ligeledes modtaget Brev fra Broder Sørensen, for hvilket vi herved venligst takke; men da Indholdet i det Væsentlige er eens med ovenstaaende, vil det ei blive indrykket i „Stjernen".

Blandinger.

Kolera udbreder sig stærkt i Rusland og nærmer sig hurtig det øvrige Europa, hvor der hersker stor Frygt for den, og forebyggende Forholdsregler tages mange Steder, især i Tydskland. I St. Petersborg har der siden dens Udbrud den 22de Juni til 12te Juli været 565 Tilfælde, hvoraf 240 dødelige.

Atter i Aar rase store Skovbrande i det Indre af Rusland, som have kostet mange Mennesker Livet; man formoder, Ilden er paasat.

Tyrkiet. Den 4de Juli afbrændte 1000 Huse i Scutari, der hovedsagelig beboedes af Fattigfolk.

Italien. Ved Oversvømmelsen af Floden Po ere flere Landsbyer bortskyllede og cirka 750 Mennesker omkomne.

Tydskland. Der arbeides stærkt paa at faae en Lov vedtaget, der skal berøve Jesuiterne alle borgerlige Rettigheder i det nye tydske Rige, og tillige opbryde deres Orden. Pressefriheden er ogsaa bleven indskrænket.

Spanien. Den 18de Juli var Kongen og Dronningen af Spanien udsatte for et dristigt Mordattentat. Morderne vare posterede paa forskjellige Hold, og man har i de omliggende Bygninger fundet henved 40 Kugler eller Mærker efter Kugler. En af Morderne blev dræbt paa Stedet og to saarede toges tilfange.

Religionsfriheden i Sverrig. Som bekjendt staaer Sverrig endnu temmelig langt tilbage, hvad Religionsfrihed angaaer, og der forefalder endnu jevnlig Processer imod Sekterere, der søge at udbrede deres fra Statskirken afvigende Tro. En saadan Proces imod en Baptist Askling skal ifølge „Norrkøping Tidning" have vakt saadan Opsigt i England, at den derværende „evangeliske Alliance" agter at sende et Bønskrift til den svenske Regjering om Religionsfrihedens Udvidelse.

I **Persien** har den frygtelige Hungersnød, som saa længe har hjemsøgt hint ulykkelige Land, krævet 3 Millioner Offre. I Byen Teheran alene, der tæller 130,000 Indbyggere, ere ikke mindre end 106,000 Mennesker bortrevne.

Japan. I et Jordskjælv, som hjemsøgte Søstaden Hamida forrige Maaned, omkom 500 Mennesker. — Keiseren af Japan synes at tage alvorlig fat paa at indføre europæisk Kultur i sit Rige. Saaledes er der i Sommer sendt et talrigt Selskab af unge intelligente Mænd, ja selv nogle Damer, til de Forenede Stater, hvor de skulle uddannes i nyttige Kundskaber. De maae ikke lade sig adoptere som Borgere i noget fremmed Land, men efter fuldendt Studium, som bekostes af Staten, vende tilbage til Japan, hvor de da skulle ansættes i forskjellige Embedsstillinger.

Nyt fra Utah.

Alle Efterretninger samstemme i at Sæden staaer godt i Utah i Aar, og man venter over en Middelhøst. Græshopperne ere ikke mandstærke nok i Sommer til at gjøre nogen synderlig Skade; selv Beboerne af Weber og Summit County, hvor man ikke ventede at avle andet end Græshopper, og som derfor saaede Lidet eller Intet, fortryde nu, at de ikke saaede Mere. Sundhedstilstanden er god, trods Varmen; man har ikke havt noget Dødsfald af Solstik derhjemme som i de større Byer i Østen, hvor der f. Ex. i New York er død indtil 100 daglig deraf i nogen Tid. Som Bevis paa Dødeligheden i New York i denne Sommer kan anføres, at i Ugen endende 6te Juli døde 1569.

Utah Nordbane aabnedes 13de Juni; den strækker sig fra Pacifikbanen 25 engelske Miil Nord og roses som en god og velbygget Vei. Den agtes forlænget ind i Cache Valley, berørende de fleste og triveligste Settlementer i nævnte rige Dal.

Besøg af Journalister. Omtrent hundrede Redaktører fra forskjellige Byer i Staten Iowa ankom til Salt Lake City den 16de Juni, hvor de besøgte Tabernaklet Theatret, Camp Douglas og andre Seeværdigheder.

Den 22de Juni ankom en Mængde udmærkede Reisende til Salt Lake fra Australien, Ny Zeeland og Kina. Alle Byens Hoteller ere overfyldte med Reisende.

Todages Forsamlinger afholdes stadig i forskjellige Dele af Territoriet, hvilke ere talrig besøgte af de Hellige og tildeels af Fremmede.

Dræbt af Indianere. En ung dansk Mand ved Navn Nils Heisel, 17 Aar gammel, blev dræbt af Shiverute Indianere i Sanpete den 16de Juni og hans Hest stjaalet. Venligsindede Indianere bragte denne Efterretning. Adskillige Kreaturer ere stjaalne i den senere Tid.

Den 19de f. M. brødes Grunden i Corrine til en ny Jernbane, der skal forene Utah, Idaho og Montana.

Tempelarbeidet. Den 19de f. M. bragtes fire store Granitblokke til Tempelpladsen, henholdsvis veiende 9,173, 9,093, 8,680 og 8,380 Pund. Der skulde kjøres 32 saadanne Blokke i de nærmeste Dage; man agter at lægge en Skinnevei fra Depotet lige ind paa Tempelpladsen til Transport af Bygningsmaterialier.

Rettelse.

I forrige Nr. Side 308, 2den Spalte, 17de Linie forneden staaer: er udsprungen fra, læs: er iblandt.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.